

Arrest

nr. 306 197 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, heeft volgens zijn verklaringen Tunesië verlaten in 2007 en van 2007 tot eind 2021 in Italië verbleven. Eind 2021 is hij naar België gekomen.

Op 18 december 2021 wordt verzoeker door de politie aangehouden naar aanleiding van een steekpartij waarvoor hij op 28 juni 2022 wordt veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twee jaar. Op 9 augustus 2022, bij het verlaten van de gevangenis, wordt aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht. Verzoeker geeft hier geen gevolg aan.

Verzoeker komt vervolgens nog een aantal keer in aanraking met de politie waarbij hem telkens een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod wordt ter kennis gebracht (met name op 11 oktober 2022, 21 februari 2023, 1 maart 2023 en 5 augustus 2023). Verzoeker geeft hier geen gevolg aan.

Op 18 januari 2024 wordt verzoeker opnieuw door de politie aangehouden naar aanleiding van een telefonische melding wegens bedreiging door verzoeker tot vernieling van het appartement van zijn vriendin.

Diezelfde dag wordt aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Verzoeker wordt vervolgens opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas.

Op 6 februari 2024 wordt een repatriëring naar Tunesië georganiseerd maar verzoeker weigert te vertrekken.

Op 11 maart 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 april 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Italiaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 22 april 2024 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die dezelfde dag wordt ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Tunesische nationaliteit. U bent geboren op 15 november 1991 geboren in de stad Mohamedia, in de regio Ben Arous in Tunesië, waar u tot aan uw vertrek uit Tunesië verbleef.

Op een gegeven dag in 2007 zag u meerdere jongens aan de zee. U vroeg hen wat zij van plan waren, waarop zij u meermaals trachtten weg te jagen. U bleef echter volharden, waarop zij u vertelden dat zij dezelfde avond nog per boot naar Italië zouden uitvaren. U besloot om mee te gaan. Nadat zij initieel weigerden om u mee te nemen, besloten zij omwille van tijdsgebrek om u alsnog mee te nemen. U kwam enige tijd later aan in Lampedusa, Italië. U woonde vervolgens op verschillende plaatsen in Italië zonder er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Tijdens uw verblijf in Italië liep u een hiv-besmetting op, alsook hepatitis B. U kende er eveneens psychologische problemen. Uiteindelijk besloot u omwille van de slechte leefomstandigheden Italië te verlaten. U reisde per taxi via Frankrijk naar België, waar u eind 2021 aankwam.

Op 18 december 2021 kwam u een eerste maal in contact met de Belgische politie omwille van uw betrokkenheid bij een steekpartij. U werd op 28 juni 2022 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar, daar u zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot doodslag en een inbreuk op de wapenwetgeving. Op 9 augustus 2022 werd u bij het verlaten van de gevangenis een inreisverbod van 8 jaar betekend. U gaf hier echter geen gevolg aan. U kwam namelijk nog een vijftal keer in contact met de Belgische politie omwille van onder meer illegaal verblijf en diefstal met geweld. Meest recent werd u op 18 januari 2024 aangehouden door de Belgische politie naar aanleiding van een telefonische melding waarin een vrees werd uitgedrukt dat u het appartement van uw vriendin Sylvia Ion zou vernielen. Daar het weinig waarschijnlijk werd geacht dat u gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, werd besloten u vast te houden in het gesloten centrum van Merksplas. Op 6 februari 2024 werd u in het kader van uw repatriëring naar Tunesië overgebracht naar de luchthaven. U weigerde echter aan boord te gaan van het vliegtuig. Op 11 maart 2024 diende u uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Tunesië vreest u bepaalde medische onderzoeken ten gevolge van uw hiv-besmetting niet te kunnen betalen. Ook verklaart u te vrezen in Tunesië geen werk te kunnen bemachtigen omdat u last heeft van uw arm, benen en rug. Daarnaast weet u niet of u zich nog zou kunnen integreren in de samenleving, aangezien u atheïst/niet-praktiserend bent. Verder haalt u aan in België een gezin te hebben en u hen niet wenst achter te laten. U woont namelijk samen met Sylvia Ion en haar vijfjarige zoon. Tenslotte werpt u op dat uw vriendin en haar kind zich bij verhuis naar Tunesië zouden dienen te bekeren tot de islam en u dit niet wenst.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw medisch dossier van de regionale gezondheidszorgafdeling in Modena, twee medische documenten van het U.M.C. Sint-Pieter en een foto van uw Tunesische geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend alsook het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigen dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u reeds meer dan twee jaar in België verbleef voor u een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 33 en CGVS, p. 8-9). Gevraagd waarom u na al die tijd in België nu pas heeft besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen, beweert u niet te hebben geweten wat asiel was. Verder stelt u altijd schrik te hebben gehad om naar Tunesië te moeten terugkeren (CGVS, p. 13). U gewezen op uw eerdere verklaring waarin u stelde dat u in Italië geen asiel wenste aan te vragen en gezegd dat u dus wel op de hoogte was van deze procedure, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 7-8 en 13). U verklaart dat u heeft gezegd dat u nooit asiel heeft aangevraagd, aangezien u niet wist wat het was (CGVS, p. 13). Het is echter geenszins aannemelijk dat u na een verblijf van ongeveer 16 jaar in Europa geen kennis heeft over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt verder gestaafd door uw verklaring dat u in het verleden een uitstap heeft gemaakt van Italië naar Zwitserland. Bij binnenkomst in Zwitserland zou u gevraagd zijn of u asiel wenste aan te vragen, hetgeen weerom aantoonde dat u wel degelijk kennis moet hebben gehad over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 13). Ook na diverse proces-verbalen en politierapporten (die tussen 2021 en 2024 werden opgesteld en waarbij u meermaals de vraag werd gesteld of u in België of een ander Europees land internationale bescherming heeft aangevraagd) uwentwege, diende u geen verzoek om internationale bescherming in (zie administratief rapport d.d. 18.12.2021; administratief rapport d.d. 21.02.2023; administratief rapport d.d. 01.03.2023; administratief rapport d.d. 05.08.2023; proces-verbaal, d.d. 18.01.2024). Op respectievelijk 9 augustus 2022, 11 oktober 2022, 21 februari 2023, 1 maart 2023 en 5 augustus 2023 kreeg u bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten. U gaf hier nooit een gevolg aan en liet ook na uw verblijf in België op legale manier in orde te brengen of te regulariseren (zie administratief dossier). De door u aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de bevoegde asielinstanties.

Voorts dient vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten verschillende keren trachtte te misleiden met betrekking tot uw identiteit. Zo staat u bij de Belgische autoriteiten gekend onder volgende aliasen: Atef AMIN, geboren op 3 april 1995 te Tunis, Tunesisch staatsburger, A.A., geboren op 3 april 1995, Tunesisch staatsburger, A.T., geboren op 4 maart 1989, Tunesisch staatsburger, A.J., geboren op 15 november 1991 te Mohamedia, Tunesisch staatsburger (zie administratief rapport d.d. 18.12.2021; administratief rapport d.d. 21.02.2023; administratief rapport d.d. 01.03.2023; administratief rapport d.d. 05.08.2023; proces-verbaal, d.d. 18.01.2024). In België kwam u meermaals in contact met de Belgische politie. Telkenmale beweerde u A.A. of A.A. te heten, geboren op 3 april 1995 te Tunesië. Op 23 februari 2023 werd u door de Tunesische autoriteiten geïdentificeerd als zijnde A.T., geboren op 4 maart 1989 te Tunesië. Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u dan weer A.J. te heten en geboren te zijn op 15 november 1991. U beweert niet te weten wie A.T. is. Gevraagd hoe het komt dat uw verzoek om internationale bescherming op naam van A.T. staat, verklaart u dat de protection officer dit dient te vragen aan de personen die u daar hebben gebracht. Volgens uw verklaringen werd er sinds uw aankomst in het gesloten centrum plots

gesproken over A.T. U werpt hierbij op dat u in Italië ook problemen heeft gekend met betrekking tot foute namen, maar u nu voor het eerst hoort over de naam A.T. Verder zegt u nog dat uw vingerafdrukken blijkbaar gekoppeld zouden zijn aan deze naam, maar u niet begrijpt hoe dat kan. U eindigt met de verklaring dat er volgens uw advocaat iets fout is gelopen bij de staat. U gewezen op het feit dat u bij de Belgische politie (meermaals) verklaarde A.A. te heten, wat volgens uw verklaringen evenmin uw echte naam is, verklaart u in het verleden gearresteerd te zijn door de politie en u niet terug wenste te gaan naar de gevangenis. Omwille van deze reden besloot u een andere familienaam op te geven (CGVS, p. 6). Uw verklaring houdt echter geen steek, daar u werd veroordeeld op naam van A.A. (zie administratief dossier). Na het persoonlijk onderhoud met het CGVS legt u uw medisch dossier neer uit Italië. Hieruit blijkt onder meer dat u in Italië heeft verklaard A.J. te heten en geboren te zijn in 1991 te Tunesië. Dat u pas in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gewag maakt van de naam A.J. doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten geen zicht wenste te verschaffen op uw werkelijke identiteit. Dat u doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, leeftijd en geboorteplaats, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook blijken uw verklaringen over uw verblijf in Italië weinig consistent. Zo verklaart u ten tijde van uw opsluiting in de gevangenis van Dendermonde dat u vier jaar in Italië heeft verbleven (zie rapport DID d.d. 07.01.2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u dan weer sinds 2007 tot ongeveer eind 2021-2022 in Italië te hebben verbleven (zie verklaring DVZ, punt 33 en CGVS, p. 8). Daarnaast legt u evenmin eenduidige verklaringen af over het verzoek om internationale bescherming dat u al dan niet zou hebben ingediend in Italië. Initieel verklaarde u aan de Belgische asielinstanties geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander Europees land (zie administratief rapport d.d. 18.12.2021; administratief rapport d.d. 21.02.2023; administratief rapport d.d. 01.03.2023; administratief rapport d.d. 05.08.2023). Tijdens uw aanhouding in januari 2024 verklaart u daarentegen wel een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië (zie proces-verbaal, d.d. 18.01.2024). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u opnieuw geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië (CGVS, p. 7 en 13). Uw inconsistente verklaringen aangaande uw verblijf in Italië verhinderen het CGVS een goed zicht te krijgen op uw eerdere verblijfplaatsen en uw verblijfsstatus aldaar. Deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid dan ook verder aan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen de stukken aanwezig in het dossier niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten en/of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo bevat uw dossier duidelijke elementen die erop wijzen dat er economische motieven aan de basis liggen van uw vertrek uit Tunesië. Bij de DVZ verklaart u namelijk Tunesië te hebben verlaten omdat u er geen toekomst voor u zag. U werpt onder meer op dat er geen werk is. Daaropvolgend zegt u dat het moeilijk was om het gezin te kunnen onderhouden en u naar Europa bent vertrokken op zoek naar een betere toekomst (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Verder haalt u noch bij de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS enige vrees of probleem aan dat heeft geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Ondanks uw verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u nooit bewust heeft besloten om Tunesië te verlaten (CGVS, p. 11), kan in het licht van bovenstaande bevindingen worden vermoed dat uw reis van Tunesië naar Europa, meer specifiek Italië en België, een economisch oogmerk had.

Voorts verklaart u een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omwille van uw gezondheidsproblemen (CGVS, p. 14). U verklaart namelijk hiv, alsook hepatitis B te hebben opgelopen (CGVS, p. 8). Ondanks het gegeven dat er volgens uw verklaringen behandeling mogelijk is in Tunesië, vreest u bepaalde medische onderzoeken in het kader van uw hiv-besmetting niet te kunnen betalen. Verder stelt u het gezondheidssysteem in Tunesië niet te kennen (CGVS, p. 12). Er dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u in België een gezin heeft dat u niet kan achterlaten en u niet zou weten hoe u opnieuw een leven dient op te bouwen in Tunesië (CGVS, p. 14) een motief van louter persoonlijke aard is dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Betreffende uw verklaring dat uw vriendin en haar kind zich zouden dienen te bekeren tot de Islam bij een eventuele verhuis naar Tunesië, dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op uw persoon en zodus evenmin verband houdt met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Verder verklaart u dat u niet weet of u zich in Tunesië zou kunnen integreren omwille van het gegeven dat u een niet-praktiserend moslim bent (CGVS, p. 12). Gevraagd of u hierdoor denkt problemen te kennen bij terugkeer naar Tunesië, antwoordt u affirmatief. U verklaart met de Tunesische politie in de problemen te kunnen komen wanneer u een sigaret zou roken gedurende de ramadan. Verder werpt u op dat u als moslim niet mag trouwen met iemand die een andere godsdienst aanhangt (CGVS, p. 13). Echter, al deze elementen volstaan niet om te spreken van een ernstige bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Het CGVS merkt bovendien op dat u bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van het gegeven dat u als niet-praktiserend moslim vreest problemen te kennen, hetgeen dan ook ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Uw verklaring dat er bij de DVZ werd gevraagd om beknopt te zijn, biedt geen verschoning voor deze lacune in uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 13). U gevraagd op wat u zich baseert wanneer u zegt dat u als niet-praktiserend moslim problemen zou kennen in Tunesië, stelt u dan weer zelf dat het niet-praktiseren op zich geen probleem is. U verklaart dat een moslim in Tunesië een normaal leven kan leiden en kan beslissen om te bidden of niet te bidden. Vervolgens zegt u dat iemand die niet gaat bidden niet door de Tunesische politie zal worden gearresteerd (CGVS, p. 14). Wat betreft de door u aangehaalde problemen in verband met uw geloof, dient er bovendien op gewezen te worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u ingeroepen problemen met betrekking tot het geloof zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Ditzelfde geldt eveneens voor uw vrees om geen werk te vinden ten gevolge van uw lichamelijke klachten (CGVS, p. 12). Dit is vooralsnog een hypothetische bewering. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in Tunesië wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Het door u neergelegde medisch dossier van de regionale gezondheidsafdeling van Modena kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ditzelfde geldt eveneens voor de documenten van het U.M.C. Sint-Pieter. De door u voorgelegde documenten kunnen enkel uw verklaringen over uw medische toestand ondersteunen.

Wat betreft de door u neergelegde foto van uw Tunesische geboorteakte dient te worden opgemerkt dat deze hoogstens uw Tunesische nationaliteit kan bevestigen. Dit document kan bovenstaande appreciatie echter evenmin ombuigen.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) en b), 48/6, §1, eerste lid en §5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“i.) Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1. Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2. Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

“§ 2. (...)”

Dat er, in casu, sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten zoals gezondheidsrechten waarvan geen afwijking mogelijk is.

3. Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

“§ 2. (...)”

Dat er, in casu, sprake is van een schriftelijk bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een mogelijk mishandeling in Tunesië in het kader van verzoeker zijn ernstige gezondheidsproblematiek van HIV en hepatitis B. De behandelingen zijn niet zoals in Europa. (“de medische infrastructuur en zorgen staan niet op hetzelfde niveau als in België. De medische zorgen in privé-instellingen (klinieken) staan op een beduidend hoger niveau dan in hospitalen die tot de overheid behoren” Bron: (...))

4. Dat zijn dossier niet grondig werd geanalyseerd.

Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele détails uit de verklaringen van verzoeker om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten.

Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens. Een verder onderzoek zou meer zaken aan het licht kunnen hebben brengen. De tegenpartij beperkt zich echter tot een prima facie analyse.

i.) De argumenten uit het persoonlijk onderhoud

5. Verder merkt de tegenpartij op dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaring zonder meer uitleg. Er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken. Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“15. De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie in de betrokken regio niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker die afkomstig is uit deze regio zou minstens subsidiaire bescherming nodig hebben.

19. Gelet op het voorgaande, loopt verzoeker een groter risico op ernstige schade in het kader van zijn penibele gezondheidstoestand, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied.

Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. In wat zich aandient als een derde middel vraagt verzoeker, in uiterst ondergeschikte orde, de vernietiging van de bestreden beslissing, hetgeen hij als volgt verder toelicht:

“Gezien bovenstaande elementen, acht verzoeker dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is.

Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse;

Verder acht verzoeker dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid;

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift het volgende stuk toe:

- COI Focus, *“Tunesië – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* van 23 februari 2021.

3. Voorafgaand

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in zijn eerste en tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM, van het

evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen *in casu* geschonden acht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker ongeveer 16 jaar in Europa verbleef waarvan meer dan twee jaar in België zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen; de door hem aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een nood aan internationale bescherming; omdat (B) verzoeker doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid over kernelementen van zijn identiteit, namelijk zijn naam, leeftijd en geboorteplaats, wat in ernstige mate afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; omdat (C) verzoekers inconsistente verklaringen aangaande zijn verblijf in Italië het CGVS verhinderen een goed zicht te krijgen over zijn eerdere verblijfplaatsen en verblijfsstatus aldaar, wat zijn algemene geloofwaardigheid verder aantast; omdat (D) verzoeker het geenszins aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; omdat (E) de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van die aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen en omdat (F) verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Tunesië, te willen terugkeren omwille van volgende redenen: (i) hij vreest dat hij bepaalde medische onderzoeken ten gevolge van zijn hiv-besmetting niet zal kunnen betalen; (ii) hij vreest dat hij geen werk zal vinden omdat hij last heeft van zijn arm, benen en rug; (iii) hij denkt dat hij er zich niet meer zal kunnen integreren in de samenleving, aangezien hij atheïst/niet-praktiserend is; (vi) hij wil zijn vriendin en haar kind niet achterlaten in België en (v) hij vreest dat zijn vriendin en haar kind zich, bij een verhuis naar Tunesië, zullen moeten bekeren tot de islam.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing immers terecht op dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet als dusdanig ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag of onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te worden beschouwd. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden het volgende:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen de stukken aanwezig in het dossier niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten en/of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo bevat uw dossier duidelijke elementen die erop wijzen dat er economische motieven aan de basis liggen van uw vertrek uit Tunesië. Bij de DVZ verklaart u namelijk Tunesië te hebben verlaten omdat u er geen toekomst voor u zag. U werpt onder meer op dat er geen werk is. Daaropvolgend zegt u dat het moeilijk was om het gezin te kunnen onderhouden en u naar Europa bent vertrokken op zoek naar een betere toekomst (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Verder haalt u noch bij de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS enige vrees of probleem aan dat heeft geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Ondanks uw verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u nooit bewust heeft besloten om Tunesië te verlaten (CGVS, p. 11), kan in het licht van bovenstaande bevindingen worden vermoed dat uw reis van Tunesië naar Europa, meer specifiek Italië en België, een economisch oogmerk had.

Voorts verklaart u een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omwille van uw gezondheidsproblemen (CGVS, p. 14). U verklaart namelijk hiv, alsook hepatitis B te hebben opgelopen (CGVS, p. 8). Ondanks het gegeven dat er volgens uw verklaringen behandeling mogelijk is in Tunesië, vreest u bepaalde medische onderzoeken in het kader van uw hiv-besmetting niet te kunnen betalen. Verder stelt u het gezondheidssysteem in Tunesië niet te kennen (CGVS, p. 12). Er dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u in België een gezin heeft dat u niet kan achterlaten en u niet zou weten hoe u opnieuw een leven dient op te bouwen in Tunesië (CGVS, p. 14) een motief van louter persoonlijke aard is dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Betreffende uw verklaring dat uw vriendin en haar kind zich zouden dienen te bekeren tot de Islam bij een eventuele verhuis naar Tunesië, dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op uw persoon en zodus evenmin verband houdt met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Verder verklaart u dat u niet weet of u zich in Tunesië zou kunnen integreren omwille van het gegeven dat u een niet-praktiserend moslim bent (CGVS, p. 12). Gevraagd of u hierdoor denkt problemen te kennen bij terugkeer naar Tunesië, antwoordt u affirmatief. U verklaart met de Tunesische politie in de problemen te kunnen komen wanneer u een sigaret zou roken gedurende de ramadan. Verder werpt u op dat u als moslim niet mag trouwen met iemand die een andere godsdienst aanhangt (CGVS, p. 13). Echter, al deze elementen volstaan niet om te spreken van een ernstige bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Het CGVS merkt bovendien op dat u bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van het gegeven dat u als niet-praktiserend moslim vreest problemen te kennen, hetgeen dan ook ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Uw verklaring dat er bij de DVZ werd gevraagd om beknopt te zijn, biedt geen verschoning voor deze lacune in uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 13). U gevraagd op wat u zich baseert wanneer u zegt dat u als niet-praktiserend moslim problemen zou kennen in Tunesië, stelt u dan weer zelf dat het niet-praktiseren op zich geen probleem is. U verklaart dat een moslim in Tunesië een normaal leven kan leiden en kan beslissen om te bidden of niet te bidden. Vervolgens zegt u dat iemand die niet gaat bidden niet door de Tunesische politie zal worden gearresteerd (CGVS, p. 14). Wat betreft de door u aangehaalde problemen in verband met uw geloof, dient er bovendien op gewezen te worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging

of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u ingeroepen problemen met betrekking tot het geloof zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Ditzelfde geldt eveneens voor uw vrees om geen werk te vinden ten gevolge van uw lichamelijke klachten (CGVS, p. 12). Dit is vooralsnog een hypothetische bewering. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in Tunesië wordt geïdoleerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Het door u neergelegde medisch dossier van de regionale gezondheidsafdeling van Modena kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ditzelfde geldt eveneens voor de documenten van het U.M.C. Sint-Pieter. De door u voorgelegde documenten kunnen enkel uw verklaringen over uw medische toestand ondersteunen.

Wat betreft de door u neergelegde foto van uw Tunesische geboorteakte dient te worden opgemerkt dat deze hoogstens uw Tunesische nationaliteit kan bevestigen. Dit document kan bovenstaande appreciatie echter evenmin ombuigen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker betwist in zijn eerste middel dat hij geen redenen heeft aangehaald die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming en meent daadwerkelijk te hebben bewezen *“het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève”*. Opdat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, volstaat het evenwel niet dat de daden waaraan hij in zijn land van herkomst wordt blootgesteld voldoen aan de voorwaarden die worden vermeld in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, doch dient er luidens artikel 48/3, § 3 van die wet tevens een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. De Raad herinnert er verder aan dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moeten worden samen gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”* De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in acht genomen, blijkt duidelijk dat vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Uit de gegevens van zijn dossier blijkt niet, en verzoeker voert evenmin aan, dat hem in Tunesië omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep op intentionele en gerichte wijze de nodige medische zorgen zullen worden ontzegd of geweigerd.

Voorts is het de Raad niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissing verzoeker bekritiseert waar hij stelt dat de commissaris-generaal opmerkt *“dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaringen zonder meer uitleg”*. In zoverre verzoeker hiermee doelt op de vastgestelde incoherenties in zijn relaas met betrekking tot zijn eerdere verblijfplaatsen en verblijfsstatus in Italië, dient te worden opgemerkt dat de desbetreffende vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en dat zij als dusdanig geen blijk geven van enig gebrek aan objectiviteit.

Verzoeker doet verder geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar hij de commissaris-generaal zonder meer verwijt bijna uitsluitend rekening te hebben gehouden met *“futiele details”* in zijn verklaringen *“om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren”* en hekelt dat

“er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten”, nog daargelaten dat uit lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn asielmotieven als ongeloofwaardig werden beschouwd of dat de authenticiteit van de neergelegde documenten *in casu* wordt betwist. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een *“prima facie”* analyse maar laat na *in concreto* te duiden welke elementen precies verder dienden te worden onderzocht en welke bijkomende vragen te dien einde moesten worden gesteld.

Tenslotte betwist verzoeker ook geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake de vaststelling dat hij al ongeveer 16 jaar in Europa verblijft waarvan meer dan twee jaar in België zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat geenszins getuigt van het bestaan van een nood aan internationale bescherming en inzake de vaststelling dat hij doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten heeft misleid over kernelementen van zijn identiteit, namelijk zijn naam, leeftijd en geboorteplaats, wat in ernstige mate verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Al deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat de door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel vallen of onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met ernstige schade. Waar verzoeker betoogt dat *in casu* sprake is van *“een schriftelijk bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een mogelijk mishandeling in Tunesië in het kader van verzoeker zijn ernstige gezondheidsproblematiek van HIV en hepatitis B”*, dient te worden herhaald dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst opzettelijk de nodige medische zorgen zullen worden ontzegd of geweigerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt en is zijn betoog dat hij omwille van zijn penibele gezondheidstoestand een groter risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel *in casu* niet dienstig.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift het volgende document toe: COI Focus, *“Tunesië – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* van 23 februari 2021. Hij laat echter na enige toelichting te geven waarom hij dit rapport heeft toegevoegd. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, via videoconferentie, uitvoerig werd gehoord door het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Italiaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. HOEFNAGELS